

РЕШЕНИЕ

№ 19692

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 127 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНА М. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря МАРИЯ Т. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ЯНА М. ФИЛИПОВА Гражданско дело № 20221110135870 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, уточнена с молба от 02.12.2022 г., от С. П. В. против (фирма) С. А., Париж, Франция, рег. № *****, чрез (фирма).“ – клон България, с искане Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г. да бъде прогласен за нищожен, като противоречащ на разпоредби на ЗПК, както и ответникът да бъде осъден да заплати сумата в размер на 1585,64 лева, представляваща сбор от недължимо платена над дължимата главница по договора по кредита от 6000 лева сума.

В исковата молба са изложени твърдения, че между страните по спора бил сключен Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г., по силата на който ответното дружество отпуснало на ищеца паричен заем в размер на 6000 лева. Страната поддържа, че кредитополучателят следвало да заплати такса „ангажимент“ в размер на 210 лева и „застрахователна премия“ в размер на 1310,40 лева, като условие за получаване на кредит. В исковата молба са изложени съображения, че процесният договор е недействителен, като противоречащ на разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК, тъй като съдържанието му е изписано на шрифт по-малък от 12 pt. На следващо място ищецът поддържа, че съглашението е нищожно, тъй като противоречи на изискването по чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК за посочване на договорения лихвен процент. В допълнение е отбелязано, че процесната сделка се явява недействителна и на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като съществува неяснота относно начина на формиране на годишния процент на разходите. Страната поддържа, че макар в съглашението формално да е посочен ГПР в размер на 47,60 % не е ясно по какъв начин е определена общата за връщане от потребителя сума в размер на 11705,85 лева. В исковата молба са изложени доводи, че процесният договор е недействителен, тъй като липсва погасителен план, съдържащ последователността на разпределение на вноските между различните пера по задължението. Ищецът поддържа, че уговорките за заплащане на „такса ангажимент“ и „застрахователна премия“ касаят услуги, които са свързани с усвояване и управление на кредита, което от една страна е забранено, а от друга е налице противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗПК, тъй като в съглашението не съдържа информация относно вида и действията, за които са начислени таксите. В исковата молба са изложени съображения, че с договора е уговорен прекомерен

размер на разходите по кредита във вреда на потребителя, като на практика ищецът следвало да върне сума в двоен размер на това, което е получил в заем. С молба-уточнение от 02.12.2022 г. ищецът поддържа, че при нищожност на договора за кредит потребителя дължи връщане на „чистата сума“, т.е. отпуснатата в заем сума. Страната излага твърдения, че общо заплатената от потребителя сума по съглашението възлиза на сумата в размер на 7585,64 лева, поради което ответникът дължи връщане на сумата в размер на 1585,64 лева, като получена без правно основание, в която сума е включена и заплатената „такса ангажимент“. Направено е искане сторените от ищеца съдебни разноски да бъдат възложени в тежест на ответното дружество.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител оспорва предявените искове по основание и размер. В подадения отговор са изложени твърдения, че между страните по спора е възникнало валидно облигационно правоотношение по силата на процесния договор за кредит, съдържанието на който е съобразено с императивните изисквания на ЗПК. Процесуалният представител на дружеството поддържа, че текстът на съглашението е изписан на шрифт Garamond размер 12, като договорът съдържа всички съществени елементи на правоотношението, като за потребителят изначално е ясно какъв е размерът на отпусната в заем сума и каква сума следва да бъде върната на кредитора. В подадения отговор са изложени доводи, че на база размер на отпуснат заем и обща стойност на плащанията кредитополучателят може да разбере какво е оскъпяването по заема в абсолютна стойност, без дори да прилага посочения в контракта ГПР, от което следва, че не може да става дума за неяснота относно основни елементи от правоотношението. Процесуалният представител на страната излага доводи, че уговореният ГПР по договора в размер на 47,60 % е в рамките на законово допустимия по чл. 19, ал. 4 ЗПК, от което категорично следва, че клаузата по уговарянето му не е неправомерна. В подадения отговор са изложени твърдения, че стойността, целта и начина на удържане на дължимата от потребителя „такса ангажимент“ са ясно разписани в договора, като кредитополучателят е бил предварително уведомен за всички разноски по кредита, включително дължимата такса, поради което е имал възможност да прецени дали да встъпи в кредитно правоотношение с ответника. Процесуалният представител на страната оспорва поддържаните от ищеца твърдения, че заплащането на застрахователна премия представлява възнаграждение по управление или усвояване на кредита. В подадения отговор са изложени твърдения, че застрахователната премия представлява възнаграждение за застрахователите за осигуреното от тях застрахователно покритие по сключената чрез посредничеството на ответника застраховка „Защита на плащанията“. Процесуалният представител поддържа, че за условията по застраховката на потребителя е предоставен предварително Информационен документ за застрахователния продукт, както и допълнителна информация съгласно Кодекса на застраховането. В подадения отговор са изложени твърдения, че съгласно чл. 337, ал. 2 КЗ застрахователен посредник, който е получил плащане на премия или вноски по застраховка е длъжен да уведоми застрахователя за получената сума, както и да я преведе на застрахователя. От изложеното следва, че ответникът не дължи заплащане на внесени от ищеца застрахователни премии, тъй като същите са преведени в полза на застрахователя, респ. кредитната институция не се е обогатила с тях. По изложените съображения е направено искане предявеният иск да бъде отхвърлен, като сторените от дружеството съдебни разноски в производството да бъдат възложени в тежест на ищеца.

По делото е постъпила молба от (фирма), в която са изложени твърдения, че на 31.05.2023 г. е извършено прехвърляне на търговското предприятие на (фирма).“ – клон България, по силата на което приобретателят (фирма) се явява правопреемник на клона, което обстоятелство е надлежно вписано в Търговския регистър на 06.06.2023 г. по партидата на отчуждителя и правопреемника. Предвид изложеното с определение на съда от 20.07.2023 г. приобретателят на търговското предприятие (фирма) е конституиран в процесуалните права на ответника.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема следното:

В доказателствена тежест на ищеца по предявения иск за прогласяване на Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г. за нищожен, е да установи при условията на пълно и главно доказване, че между страните по спора е сключен договор за кредит с описано в исковата молба съдържание, който е недействителен на посочените от страната основания.

В доказателствена тежест на ищеца по предявения осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пред. 1 ЗЗД за сумата в размер на 1585,64 лева е да установи при условията на пълно и главно доказване плащане в полза на ответника на посочените в исковата молба суми. В доказателствена тежест на ответника е установи наличие на валидно основание за получаване на процесните суми.

При съобразяване на поддържаните от страните твърдения, на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК, е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване по делото, че между страните по спора е сключен Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г., по силата на който ответното дружество отпуснало на ищеца паричен заем в размер на 6000 лева, като сумата, която следвало да върне кредитополучателя по съглашението възлиза на 11705,85 лева.

Процесният договор за заем е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем (кредит) са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителя, а представеният по делото договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. Предвид изложеното процесният договор се подчинява на правилата на Закона за потребителския кредит и на чл. 143 – 147б ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличие на които съдът следи служебно. Съгласно чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т.20 и ал. 2 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съгласно действащата към момента на сключване на договора разпоредба на чл.10, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните. В конкретния случай, в договора е предвидено предоставяне на потребителски кредит от една страна под формата на реално предоставяне на парична сума, а от друга страна и под формата на финансиране на услуга – сключване на застраховка. В този смисъл е т.2 от Условията по договора, в която се посочва, че „размерът на кредита за покупка на застраховка „Защита на плащанията“ ще бъде платен директно на застрахователя посочен в застрахователния сертификат, а посочената сума в поле „Застрахователна премия“ се разделя на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле „Брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска, посочена в поле „Месечна погасителна вноска“. При така постигнатите договорки, настоящият съдебен състав намира, че заплащането на застрахователната премия е част от условията по договора за кредит, поради което приложените Сертификат и Общи условия за застраховка „Закрила на плащанията“ съставляват елементи от договора за кредит доколкото кредиторът отпуска в заем сумата необходима за внасяне на застрахователна премия. Ето защо и по отношение на тях трябва да бъдат спазени посочените изисквания на чл.10, ал.1 ЗПК.

От заключението на приетата по делото съдебно-техническа експертиза, което съдът

цени като обективно и компетентно дадено се установява, че договорът и общите условия към същия от една страна и застрахователния сертификат и условията към него от друга страна, са изготвени в различен по вид и размер шрифт, а именно текстът на договора е изписан в шрифт „Garamond” в размер 12, а текстът на застрахователния сертификат и условията към него е изписан в шрифт „Arial Narrow” в размер 7. При изслушване на експертизата вещото лице разяснява, че шрифтът на който са отпечатани общите условия към застрахователния сертификат е по-сит, като разстоянието между буквените и цифрените знаци е намалено.

Предвид изложеното съдът намира, че е нарушено изискването на [чл.10, ал.1 ЗПК](#) за еднакъв по вид, формат и размер шрифт на всички елементи на договора, така и на изискването за шрифт не по-малък от 12. По отношение на част от елементите на този договор – застрахователния сертификат и Общите условия това нарушение е дотолкова съществено (шрифт с размер от 7 пункта), че затруднява възможността за запознаване със съдържанието на документа. Доколкото при сключване на договора е допуснато съществено нарушение на чл. 10, ал. 1 ЗПК, то е налице недействителност на целия договор съгласно чл. 22 ЗПК.

Дори да не бъде споделена тезата, че съглашението е недействително на основание чл. 10, ал. 1 ГПК, то крайните изводи на съда не биха били различни доколкото договорът се явява недействителен и на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като годишният процент на разходите е определен в процент, но никъде не е посочено по какъв начин се формира и какви видове разходи по кредита се включват. По този начин за потребителя не е налице яснота относно начина на формиране на ГПР, като при сключване на договора не е спазено нормативното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК относно задължителното необходимо съдържание на договора за потребителски кредит. Посочването на ГПР и начина на неговото формиране съобразно Приложение № 1 към ЗПК в договора за кредит са едни от задължителните елементи на договора за потребителски кредит, при отсъствието на които договорът за потребителски кредит е нищожен (чл. 22 във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК). Следва да се посочи, че изискванията на Закона за потребителския кредит транспонират в националното ни законодателство изискванията на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, като националният съд следва да тълкува и да прилага националните правни актове, с които директивата е транспонирана в националното ни право в съответствие с разпоредбите на директивата и тълкуването ѝ от Съда на ЕС. В практиката на СЕС е подчертавано изискването за посочване на ГПР като съществен елемент на договор за кредит, като според СЕС този ГПР трябва да бъде посочен изчислен като математически процент още на етапа на преддоговорните отношения и рекламата на кредитни продукти (в този смисъл Определение по дело C-76/10 - т. 70, Решение по дело C-348/14 - *Bukura vs Bankpost* – т. 59, Решение по дело C-264/02 - *Cofinoga*, т. 26 и др.). В процесния случай това е сторено, като е посочен ГПР като процент (47,60 %), но не е определен начинът на формиране. В своята практика СЕС подчертава, че компетентността на Съда на ЕС в тази област се отнася до тълкуването на понятието „неравноправна клауза“, посочено в член 3, параграф 1 от Директива 2008/48/ЕО и приложението към нея, както и до критериите, които националният съд може или трябва да прилага при разглеждането на договорна клауза с оглед на разпоредбите на тази директива, но в същото време националният съд на страните членки на ЕС има компетентността да се произнесе, като вземе предвид тези критерии, относно специфичната квалификация на определена договорна клауза с оглед на конкретните обстоятелства по делото (в този смисъл Решение по дело C-348/14 - *Bukura vs Bankpost* – т. 46, Решенията по дело, C-472/10 – *Invitel* - т. 22 и Решение по дело C-415/11 - *Aziz*, т. 66 и Определение по дело, C-537/12 и C-116/13 - *Banco Popular Español* и *Banco de Valencia*, т. 63). Изведените от правото на Съда на ЕС критерии за преценка дали една клауза е неравноправна са, на първо място, дали е спазено изискването за ясна и разбираема формулировка на договорните клаузи, за да се знае дали договорът за кредит определя по прозрачен начин условията за погасяване на кредита или средствата за определянето им, за да може даден потребител да предвиди въз основа на

точни и разбираеми критерии икономическите последици, произтичащи от тях; на следващо място, изискването на член 4, параграф 2 от Директива 93/13 дадена договорна клауза да бъде изготвена по ясен и разбираем начин трябва да се разбира като изискващо не само съответният термин да бъде граматически разбираем за потребителя, но и договорът да определя по прозрачен начин подробните правила за изчисляване на годишната лихва по кредита, така че този потребител е в състояние да прецени въз основа на точни и разбираеми критерии икономическите последици, които текат от него за него (Решение по дело, C-26/13, Kásler и Káslerné Rábai, т. 75 и Решение Решение по дело C-348/14 - Bukura vs Bankpost – т. 55).

В процесния случай липсва информация за начина на формиране на ГПР и липсва ясна и разбираема за потребителя информация какви разходи се включват в ГПР, поради което на потребителя е отнета възможността да получи съществена информация за условията по кредита и да провери предоставените от кредитодателя данни. По този начин кредитодателят не е изпълнил задължението си както по националния закон – чл. 22 във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, така и изискванията на Директива 2008/48/ЕО, вследствие на което се налага извод за недействителност на договора за потребителски кредит.

В допълнение с Определение № 50685/30.09.2022 г. по гр. д. № 578/2022 г. на ВКС, III ГО, разглеждащо спор във връзка с действителността на клаузи по договор за потребителски кредит със съдържание сходно на процесния, е прието, че получаването на кредита при предлаганите условия / чл. 2 от условията по договора/ включва заплащане на застрахователна премия за покупка на застраховка „Защита на плащанията“, поради което застрахователната премия представлява разход, който следва да бъде включен в ГПР по договора, респ. липсата на този разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 1 ЗПК, водещо до недействителност на съглашението на основание чл. 22 ЗПК. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, която съдът цени като обективно и компетентно дадена, се установява, че при включване на застрахователната премия по договора в годишния процент на разходите действителния ГПР по съглашението би бил в размер на 59,76 % т.е. е налице нарушение на императивната норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК. С Определение № 531/10.06.2022 г. по гр. д. № 2589/2021 г. на ВКС, III ГО, постановено по сходен на настоящия казус, е прието, че съгласно Решение от 15.03.2012 г. по дело C-453/10 на СЕС посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлява по своему заблуждаваща търговска практика, водеща до недействителност на договора.

Предвид изложеното предявеният иск за прогласяване на процесния договор за кредит за недействителен, като противоречащ на императивни правила разписани в ЗПК, се явява основателен.

В доказателствена тежест на ищеца по предявения осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пред. 1 ЗЗД за сумата в размер на 1585,64 лева е да установи при условията на пълно и главно доказване плащане в полза на ответника на посочените в исковата молба суми. В доказателствена тежест на ответника е установи наличие на валидно основание за получаване на процесните суми.

От приетото по делото заключение по допусната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че в погашение на задължения, произтичащи от процесния договор за кредит в полза на ответника е заплатена сумата в размер общо на 7721,39 лева, като сумите са разпределени от кредитора, както следва: 2834,94 лева главница, 3849,35 лева възнаградителна лихва, 827,10 лева застрахователна премия и 210 лева такса ангажимент.

При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Предвид изложеното и доколкото съдът приема, че процесния договор за кредит е недействителен, то кредитополучателят дължи връщане единствено на чистата получена в заем сума от 6000 лева, респ. заплатените от ищеца суми на ответника следва да бъдат отнесени за погасяване на задължението за главница, а останалите са недължимо заплатени, като с оглед диспозитивното начало предявеният осъдителен иск се явява

основателен за сумата в размер на 1585,64 лева.

Неоснователни са доводите на ответника, че исковата претенция за връщане на даденото по процесния договор извън чистата стойност на кредита, е неоснователна, тъй като ищецът не е представил доказателства да е заплатил сумите, като за 11 бр. от извършените плащания не са налице данни относно наредителя на плащането. На първо място следва да се отбележи, че приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза е изготвена въз основа на счетоводни записвания на ответника, видно от които в погашение на задълженията по съглашението е постъпила сумата в размер общо на 7721,39 лева. Извод за противното не би могъл да бъде изведен от обстоятелството, че част от месечните вноски по заема са преведени чрез система ЕРАУ, тъй като очевидно плащанията са съдържали достатъчно индивидуализиращи данни във връзка с основанието на плащането и задълженото лице, така че да бъдат отнесени от кредитора именно по партидата на длъжника. Неоснователни са и доводите на ответника за неоснователност на иска по чл. 55, ал. 1, пред. 1 ЗЗД касателно сумата в размер на 827,10 лева, представляваща заплатена от ищеца сума отнесена за погасяване на застрахователна премия, тъй като същата е преведена от (фирма).“ – клон България в полза на (фирма) – клон България и (адрес). Както бе посочено по-горе съгласно чл. 2 от Условия към процесния договор за кредит ответникът е отпуснал в заем на ищеца както сумата в размер на 6000 лева за лични нужди на потребителя, включваща удържана т. нар. „такса ангажимент“, така и сумата необходима за заплащане на застрахователна премия. При недействителност на договора за кредит акцесорното съглашение по договор за застрахователно поръчителство също се явява недействително, респ. платеното от потребителя въз основа на него също подлежи на връщане. В допълнение обогатяването на ответника е настъпило от момента на получаване на сумата от (фирма).“ – клон България, като въпросът за нейното разходване, респ. дали същата е преведена на трето за спора лице е извън предмета на настоящото производство, а касае отношенията между ответното дружество и застрахователя. Задължение за връщане на платеното без основание има кредитодателя по процесния договор за кредит, който е отпуснал паричен заем за заплащане на застрахователна премия и е събирал месечните вноски за погасяване на задължението, като сумите са постъпили в неговия патримониум.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени направените от ищеца съдебни разноски в размер общо на 1031,65 лева, от които 531,65 лева внесена държавна такса за разглеждане на спора и сумата в размер на 500 лева депозит по допуснати експертизи.

Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в случаите на оказана безплатна правна помощ и съдействие в хипотезите на чл. 38, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена на разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, определено от съда в размер не по – нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. С Определение № 319 от 09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2186/2019 г. по описа на ВКС, IV ГО е разяснено, че за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗА, като не е необходимо страната предварително да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ. Размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда, поради което не е нужен списък по чл. 80 ГПК – той касае разноските, дължими на страните. **Съдът, също така, не е обвързан от искането, ако адвокатът е посочил конкретна сума.** При безплатно предоставяне на правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, както е в случая, адвокатът сам, по собствена воля, се съгласява да получи хонорар само, доколкото постановеният от съда резултат е в интерес на страната, която представлява; да го получи след влизане в сила на съдебния акт, с който му се присъжда; размерът на възнаграждението да се определи от съда съобразно размера на уважената/отхвърлена част от иска/исковете и, че възнаграждението ще се дължи се от насрещната страна по правилата на чл. 78, ал. 1-3 ГПК. Съдът е задължен да определи

размера на задължението с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, а минимумът на дължимият адвокатски хонорар е определен в чл. 38, ал. 2 ЗА - не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. Предвид изложеното съдът намира, че не е обвързан от представения от процесуалния представител на ищеца списък, съдържащ искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1751,14 лева, а същото следва да се определи предвид цената на иска в размер по чл. 7, ал. 2, т. 2 вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията, действаща към момента на сключване на процесния договор за правна помощ и съдействие, а именно сумата в размер на 990,99 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по предявен от С. П. В., ЕГН *****, с адрес в гр. (адрес) против (фирма), ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. (фирма), в качеството на приобретател на търговското предприятие на (фирма).“ – клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес) Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г., за нищожен на основание чл. 26, ал. 1, пред. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. (фирма), в качеството на приобретател на търговското предприятие на (фирма).“ – клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес) да заплати на С. П. В., ЕГН *****, с адрес в гр. (адрес) на основание чл. 55, ал. 1, пред. 1 ЗЗД сумата в размер на 1585,64 лева, представляваща получена без правно основание сума по Договор за потребителски паричен кредит № PLUS – 17309160/03.10.2019 г.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. (фирма), в качеството на приобретател на търговското предприятие на (фирма).“ – клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес) да заплати на С. П. В., ЕГН *****, с адрес в гр. (адрес) на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 1031,65 лева, представляваща сторени по делото съдебни разноски.

ОСЪЖДА (фирма), ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. (фирма), в качеството на приобретател на търговското предприятие на (фирма).“ – клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. (адрес) да заплати на адвокат С. Ж. П. от Адвокатска колегия – гр. П., с адрес на кантората в гр. (адрес), офис 411, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 38, ал. 2 ЗА, сумата в размер на 990,99 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ищеца С. П. В..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски районен съд: _____